Пише: Никола Танасић
понедељак, 06 мај 2013 13:01

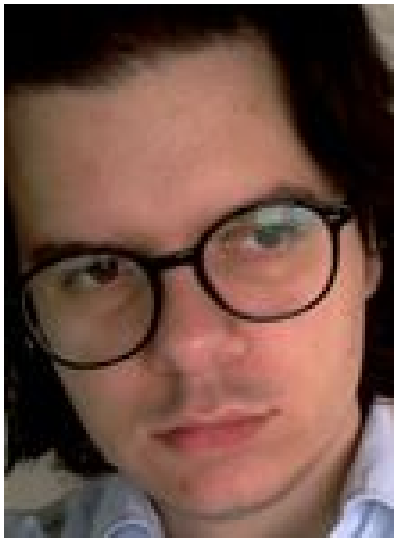

Као један од малобројних народа Европе који је у скоријој историји био жртва, и „класичног“, и „државног“ тероризма, Срби су нарочито осетљиви на страдања невиних и крупне (гео)политичке игре у којима се за „више циљеве“ (били они „национална слобода“ и „борба против окупатора“, или „слобода тржишта“ и „борба за демократију и људска права“) жртвују цивили, мирни грађани и, изнад свега, деца. Као припадници културе која је за симбол свог неправедног страдања под НАТО бомбама узела трогодишњу Милицу Ракић, грађани Србије са нарочитом тугом и саосећањем пропратили су смрт осмогодишњег Мартина Ричарда, треће и најмлађе жртве недавног терористичког напада током маратона у Бостону. Будући да је мали Американац погинуо свега два дана пре 14. годишњице смрти мале Српкиње, ове две трагедије послужиле су као повод да се сви као друштво присетимо једног од најхуманијих пасажа из *Браће Карамазових*
Фјодора Достојевског, где Иван Карамазов свечано одбацује свако „више добро“, ако само оно доведе до „сузице једног јединог детета“.

Наравно, један безначајан број наших фрустрираних сународника искористио је оба датума као повод за сеирење, примитивно проклињање и призивање пропасти „гордом Вавилону“, прешавши у томе сваку меру укуса, грађанске пристојности и националног достојанства. То је, као што то обично бива, изазвало ништа мање неукусне, примитивне и шовинистичке испаде на рачун српског народа једне друге безначајне групе наших фрустрираних сународника, којима је реакција ових првих послужила као повод да по ко зна који пут докажу да су „Срби“ по природи зли, покварени и изопачени (а знамо како се таквима треба!). Оно што је објединило обе групе (чији је заједнички број *и даље безначајан,*
ако и јесу неупоредиво гласније од својих умерених суграђана) јесте њихова спремност да инструментализују невине жртве једног ужасног злочина као шлагворт за сопствене ситничаве и ниске „поене“ у борби једни против других. Дакако, најбоље што јавност може учинити, и са једнима, и са другима, јесте да их игнорише.

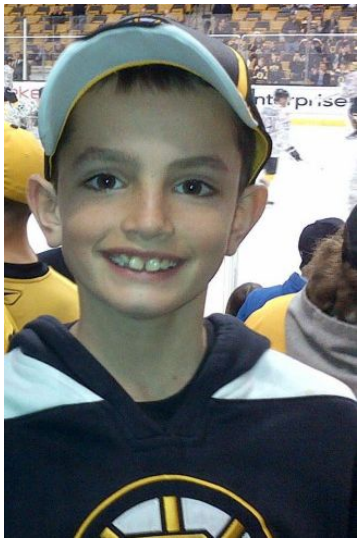

Међутим, то није крај контроверзи везаних за рецепцију бостонског злочина у Србији. Неколико нимало злонамерних коментатора на друштвеним мрежама скренуло је пажњу да је два дана након догађаја на источној обали САД, Иран и Пакистан погодио један од најразорнијих земљотреса у новијој историји те регије, која је однела више десетина живота, а повредила знатно већи број људи него што је страдао у Бостону. Свакако, смрт од природне непогоде је страшна, али ни близу нема онај ефекат моралне мобилизације који прати терористичке ударе, поготово када су жртве деца. Али, ако је тако, зашто су српски медији и јавност хладно и незаинтересовано прећутали *једанаесто ро убијене деце*
у Авганистану, који су пали као жртве америчког бомбардовања. За разлику од лика малог Мартина, који је красио странице свих западних и српских медија, скоро нико није нашао за сходно да прикаже језиве слике једанаест безимених авганистанских малишана, наслаганих на земљу као дрва и окружених уплаканом родбином. У својој прераној смрти, Мартин, баш као некада Милица, остао је без свога детињства, своје будућности, своје будуће професије и породице, док су авганистанска деца негде забележена као обична статистика о рату кога никога више нарочито не занима, и у коме се америчке бомбе третирају као да су „обична временска непогода“.

Пише: Никола Танасић
понедељак, 06 мај 2013 13:01